

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

EMMA ZEGERS

**HET MUSEUM
VAN
GEVONDEN
VOORWERPEN**

EMMA ZEGERS

Het museum van gevonden voorwerpen
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Emma Zegers

Omslagontwerp en binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)
Tekstredactie: Marijke Vos & Jen Minkman

Eerste druk mei 2021
ISBN 978-94-92585-76-9
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ik heb een auto gestolen.

Geen echte natuurlijk. Ik bedoel maar, dat zou ik nooit durven. Gewoon een speelgoedautootje dat een klant bij mijn kassa vond, van een kind dat het had laten liggen. Voor ik het wist, hadden mijn vingers het in hun greep en belandde het in de zak van mijn werkbroek. De hele dag heb ik aan de bobbel gevoeld die het metalen voorwerp veroorzaakte. Ik bedacht zelfs al wat ik zou zeggen als iemand zou vragen wat ik daar had zitten. Hele verhalen heb ik verzonnen. Maar dat was totaal overbodig, want nu ben ik thuis en niemand heeft me erop aangesproken. Gelukkig maar. Ik ben de slechtste leugenaar ooit.

Zonder duidelijk doel voor ogen zet ik het stuk speelgoed op de brede, eikenhouten vensterbank van mijn kamer neer. Een tijdelijke verblijfplaats, want daar kan ik het natuurlijk niet laten staan. Dan ziet mijn moeder het en vraagt ze me waar ik het vandaan heb. Mijn vader is een ander verhaal. Die zal klakkeloos aannemen dat het een rondslingerend oud speeltje van mijn broertje is.

Op sommige plekken is de rode verf al afgesleten en piept het metaal eronderuit. Gehavend. Gebruikt. Om de een of andere reden doet dat me aan mezelf denken, al klinken de woorden iets te dramatisch om helemaal van toepassing te zijn.

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

Gedeukt zou beter bij me passen.

‘Diede?’

Net op tijd weet ik het autootje te verstoppen achter de donkerblauwe pot van de cactus die ik twee jaar geleden van mijn oma heb gekregen. Met een vragende blik in mijn ogen draai ik me om naar mijn moeder, die mijn kamer binnenkomt. ‘Wat is er?’

‘Ik was vergeten te zeggen dat de nieuwe burens vanavond langskomen om kennis te maken.’ Om haar heen hangt de geur van de haarlak die haar halflange, donkerblonde krulkaapsel in model moet houden om er op haar best uit te zien voor de burens in kwestie.

‘Oké.’ Eerlijk gezegd was ik het hele bestaán van de nieuwe burens vergeten. Ik weet dat ze ergens deze week hun intrek hebben genomen in het huis aan de andere kant van de oprit, maar ik heb ze nog niet in levenden lijve gezien. Niet dat het me iets kan schelen. De oude burens zagen we ook alleen maar als we ze toevallig op straat tegenkwamen.

‘Er is een jongen van jouw leeftijd bij.’

Die woorden trekken mijn aandacht, maar niet op een positieve manier. ‘Als je maar niet weer de hele tijd van die rare opmerkingen gaat maken. Dan blijf ik hier zitten.’

Mijn moeder lacht zogenaamd onschuldig. ‘Ach, ik maak alleen maar grapjes, dat weet je toch?’

Geloof ze het zelf? Volgens mij denkt mijn moeder dat er iets mis met me is vanwege elk gebrek aan een teken van actie in mijn liefdesleven. Het is dat of ze denkt dat ik lesbisch ben. Misschien allebei. Dat eerste klopt naar mijn mening wel, maar dat laatste sowieso niet. Niet dat het haar iets aangaat.

‘Ze komen rond een uur of acht.’ Na die woorden draait mijn moeder zich weer om en beent terug naar de trap. Dit soort bliksembezoekjes ben ik wel van haar gewend. Mijn moeder brengt nooit veel tijd door op mijn kamer. Wat ik eerlijk gezegd meestal niet erg vind. Dit is mijn veilige plek. Als ik aandacht van haar wil, ga ik wel naar beneden – en dan let er meestal nog steeds

niemand op me, waardoor ik het uiteindelijk maar opgeef.

Als haar voetstappen eenmaal ver genoeg weg klinken, haal ik de auto weer tevoorschijn. Ik heb geen idee wat ik ermee moet, ik weet alleen dat ik de kleur mooi vind. Moet ik hem bewaren voor mijn eigen kinderen ooit? Wie neemt er dan ook een autootje van een onschuldige koter mee naar huis? Zoiets kan alleen ik verzinnen. Geen wonder dat mijn moeder denkt dat er iets mis is met me, het is vandaag wel weer bewezen dat ze daar gelijk in heeft.

•••

Pas als de kenmerkende piep van onze opengaande poort zijn weg door mijn openstaande raam baant, zet ik me ertoe naar beneden te gaan. Al tijdens het afdalen van beide trappen naar de begane grond hoor ik vanuit de tuin de vrolijk kletsende stemmen van mijn ouders. Die gedragen zich natuurlijk weer als het perfecte stel.

Als ik door het crèmekleurige vliegengordijn heen de veranda achter ons huis op stap, valt mijn blik meteen op de jongen die met zijn handen in de zakken van zijn gebleekte spijkerbroek staat. Donker stekelhaar, lichtroze T-shirt, witte sneakers... Niks veranderd sinds de laatste keer dat ik hem zag.

Zijn blik kruist de mijne en blijft daar hangen terwijl hij een paar passen bij mijn moeders bloembed met fuchsia's vandaan zet, mijn kant op. 'Diede.'

'Robin,' imiteer ik zijn toon. Serieus, hij? Uit alle potentiële buurjongens ter wereld heeft het lot iemand gekozen die ik al ken? Ik verbreek het oogcontact en laat mijn schouders hangen. Daar gaat mijn hoop op een nieuwe start.

'Jullie kennen elkaar?' Aan de toon van mijn moeders stem te horen had ze dit niet aan zien komen. Dat geldt dan voor ons allebei.

Ik negeer mijn moeder en ga verder met het stom aanstaren van de jongen tegenover me. 'Was jij niet verhuisd?'

'Ja, klopt. En nu wonen we dus weer hier. Hoi.'

'Hoi,' reageer ik ongemakkelijk. Wat moet ik verder zeggen?

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

Elk van mijn oud-klasgenoten is op de hoogte van mijn gebrek aan sociale vaardigheden, inclusief hij.

‘Waar kennen jullie elkaar van?’ komt mijn moeder weer tussenbeide. Voor de verandering kan ze haar nieuwsgierigheid weer eens niet in bedwang houden. Helemaal omdat Robin een jongen is natuurlijk. Als ik jongens ken, móét ze dat wel weten. Er zou maar iets gebeuren dat erop wijst dat ik niet met vijftien katten in een appartement eindig. Tss.

‘Van school,’ antwoord ik naar waarheid. Ik bedoel maar, waar zou ik hem anders van moeten kennen? Van de plaatselijke vereniging voor ongekeende losers?

‘O.’ Dat is duidelijk niet het antwoord waarop mijn moeder gehoopt had. ‘Wat toevallig. Jij heet dus Robin?’ De schijnheiligheid spat van haar stem terwijl ze haar hand uitsteekt naar onze nieuwe buurjongen.

Beleefd schudt Robin de hand. ‘Ja. Aangenaam kennis te maken.’

Ik weersta de neiging om te kotsen en stap met een schijnheilige glimlach waar mijn moeder trots op kan zijn op de nieuwe buurvrouw af voor mijn eigen rondje handen schudden. ‘Hallo, ik ben Diede.’

‘Hallo Diede, ik ben Carmen, de moeder van Robin.’

Dat lijkt me duidelijk. Ik reageer er dan ook verder niet op en stap op de man af die de vader van Robin moet zijn. Bij hem herhaal ik het voorstelgedoe.

Pas wanneer ik me om wil draaien om terug de keuken in te vluchten, zie ik het meisje dat half verscholen tussen haar vader en de poort staat. Ik neem aan dat het om Robins jongere zusje gaat. Wat zou een meisje van een jaar of zestien anders in onze tuin doen? Het is niet alsof mijn broertje mensen uitnodigt of zo. Bovendien mag ze dan wel van Jurrees leeftijd zijn, hij heeft nog steeds geen enkele interesse in meisjes.

De nieuwe buurman legt zijn hand op de in een donkerblauwe longsleeve gehulde onderrug van zijn dochter en duwt haar onze kant op. ‘Ze bijten niet, hoor.’

Ik hou mijn hand al in de aanslag om geheel volgens alle sociale normen die van haar te schudden als ik haar gezicht pas goed zie. De linkerhelft ervan is bobbelig en lichtrood. Het kost me moeite om er niet als een totaal onbeleefd persoon naar te blijven staren terwijl ik mezelf voorstel. ‘Diede.’

‘Sabrina,’ zegt ze zachtjes, haar ogen op de grond gericht. Haar schouders staan gespannen en ze bijt op haar lip. Moest ze tegen haar wil in mee van haar ouders? Ik kan zo horen wat mijn moeder tegen mij zou zeggen als wij op bezoek zouden gaan bij nieuwe burens. *Het is wel zo netjes om jezelf even voor te stellen.* Alsof ik dat niet weet. Ik ben geen klein kind meer, ook al lijken mijn ouders te denken van wel. Dat maakt het alleen nog niet makkelijk om nieuwe mensen te ontmoeten.

Ook mijn ouders schudden iedereen de hand, waarna mijn moeder vraagt wie er koffie lust. Zodra ze zich naar de keuken haast om die te zetten, vlucht ik achter haar aan. Helpen met de koffie is een uitstekend excuus om even met niemand te hoeven praten.

‘Wil jij ook koffie?’ vraagt mam zogenaamd achteloos terwijl ze de koffiemelk uit de koelkast pakt. ‘Robin drinkt het ook.’

‘En als hij in de Maas springt, moet ik dat ook doen? Ik lust geen koffie en dat weet je best. Dat heeft niks met leeftijd te maken.’ Dit soort dingen zegt ze iedere keer als ze iemand van mijn leeftijd ontmoet die koffie drinkt. Met opeengeklemden kaken trek ik de koelkastdeur open om de colafles eruit te pakken. ‘Sabrina wilde ook cola, toch?’

In plaats van te reageren, gaat ze stug door met koffiezetten. Dat is typisch mijn moeder. Het draait er altijd op uit dat zij op haar teentjes getrapt is omdat ze mij behandelt alsof ik achterlijk ben.

Nou ja, dan niet. Als Sabrina toch iets anders wil drinken, ga ik het wel voor haar halen. Dan heeft mijn broertje geluk en staat er ook een glas drinken voor hem klaar, als hij tenminste van plan is vandaag nog naar beneden te komen. Hoewel die kans niet erg groot is. Zou hij dit jaar al meer dan vijf mensen gezien hebben? Waarschijnlijk niet.

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

Inmiddels is mijn vader druk bezig met het in stukken snijden van een cake die mijn moeder vanmiddag met de wekelijkse boodschappen moet hebben meegenomen uit de supermarkt, wat betekent dat alle afgevaardigden van ons gezin momenteel in de keuken staan. Mooi niet dat ik als eerste naar buiten ga. Ik heb echt geen zin om daar met die mensen een beetje in een ongemakkelijke stilte te zitten. Daarom doe ik alsof ik heel geïnteresseerd ben in de kalender die naast de magnetron hangt.

Voor komende week is de pagina angstvallig leeg. Wat maar goed is ook, want het grootste deel van mijn aandacht is nog steeds bij mijn familie en niet bij de woorden die voor mijn ogen staan. In de kolom met mijn naam erboven staan alleen mijn werktijden en bij mijn ouders staat een afspraak met onze gezinscoach Harriët voor morgen om negen uur. Geen wonder dat ik zo'n saai leven heb, dat zit gewoon in de familie.

Ik word uit mijn gedachten opgeschrikt door een harde bonk die van boven klinkt. Mijn blik schiet naar het plafond, alsof ik verwacht dat naar beneden te zien komen. Hoewel dat niet gebeurt, volgt er wel een gedempte scheldkanonnade.

Mijn moeder slaakt een zucht. 'Is het weer zover?'

'Tja,' zegt mijn vader slechts. Helaas is dit soort achtergrondgeluid voor ons niks opvallends. Ik hoop alleen dat de nieuwe burens het niet gehoord hebben.

Welk gebruiksvoorwerp zou het dit keer te verduren hebben gekregen? Vorige week sloeg Jurre nog een gat in zijn bureau en hij liet recentelijk ook de afstandsbediening van zijn televisie in tientallen stukken op de vloer kapot barsten.

Eindelijk loopt mijn vader naar buiten. Zodra hij naast de nieuwe buurman plaats heeft genomen op de loungebank, ga ik achter hem aan. Vragend kijk ik mijn nieuwe buurmeisje aan. 'Jij wilde cola, toch?'

'Ja,' antwoordt ze schuchter. Haar lange, blonde haar hangt inmiddels zorgvuldig gerangschikt voor het beschadigde deel van haar gezicht. Het ziet eruit alsof ze uren voor de spiegel ge oefend

heeft om haar onvolmaaktheden te verbergen.

Ik pak een viltje en zet een van de glazen voor haar neer. Met het andere ga ik op de houten bank van onze picknickset zitten. Op de loungebank is nog maar één plek vrij en die valt onder het alleenrecht van mijn moeder. Niet dat ik het erg vind. Hier kan ik de tafel als rugleuning gebruiken.

‘Dus jullie komen hier uit de buurt?’ informeert mijn vader.

De nieuwe buurvrouw knikt. Ze heeft dezelfde donkere haarkleur als Robin en draagt een simpele, zwarte jurk. ‘Oorspronkelijk wel, maar we hebben drie jaar in Amersfoort gewoond.’

‘Vanwege mijn werk,’ voegt haar man, die zich aan me heeft voorgesteld als Hendrik, eraan toe. ‘Ik ben IT-specialist. De afgelopen drie jaar heb ik geholpen de IT-afdeling van ons kantoor in Amersfoort te verbeteren.’

Ik herinner me inderdaad dat Robin destijds zei dat hij naar Amersfoort ging verhuizen. Hoewel na de derde de klassen indeling helemaal zou veranderen vanwege de profielkeuze, was het afscheid voor hem meer dan na de zomervakantie in een andere samenstelling zitten. En nu is hij dus weer terug.

Carmen richt zich tot mij. ‘Dus jullie hebben bij elkaar in de klas gezeten? Dan moet jij nu ook al studeren, of niet?’

‘Ik begin na de zomer aan een nieuwe opleiding.’

‘Wat ga je doen?’

‘Communicatie.’ Want dat past natuurlijk net zo goed bij iemand zoals ik als journalistiek. Stiekem ben ik doodsbang. Ze hebben me op mijn eerste opleiding niet voor niks een bindend negatief studieadvies gegeven. Maar wat moet ik anders? Er is geen enkele andere opleiding die ik interessant genoeg vind en waar ik me nu nog voor kan aanmelden. Gelukkig weten de nieuwe burens dit allemaal niet. Zij zien mij als een meisje dat alle mogelijkheden nog voor zich open heeft liggen.

‘Ik doe culturele en maatschappelijke vorming,’ mengt Robin zich in het gesprek.

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

Om iets te doen te hebben met mijn mond, neem ik een slokje van mijn cola. Wat moet ik hier nou weer op zeggen? Is het de bedoeling dat we nu over opleidingen gaan kletsen? Dat wil ik helemaal niet.

Gelukkig word ik gered door mijn moeder die naar buiten komt met de koffie. Een voor een deelt ze de kopjes uit aan het bezoek, aan mijn vader en haarzelf. Dan gaat ze op de vrije plek op de bank zitten. 'Is de verhuizing een beetje goed verlopen?'

De burens werpen elkaar een blik toe waarvan de betekenis me ontgaat, waarna de nieuwe buurvrouw antwoord geeft. 'Ja hoor. We wachten nog op wat nieuwe meubels, maar verder is alles prima gegaan. Jullie moeten maar eens op de koffie komen als we helemaal gesetteld zijn.'

'Doen we,' stemt mijn moeder meteen in. Natuurlijk, gluren bij de burens, die kans kan ze niet laten schieten.

Ik zet mijn cola op het daarvoor bestemde viltje neer en hoop dat ik snel een excuus vind om ertussenuit te knijpen. Deze kennismaking heeft wat mij betreft alweer lang genoeg geduurd.

HOOFDSTUK 2

Pas aan het eind van de volgende werkdag, twee dagen na de kennismaking met de nieuwe burens, heb ik een momentje om bij te kletsen met mijn beste vriendin. Kaya ruilt een halfuur van haar kassadienst met een collega die geen zin heeft om te vegen, waardoor wij in de gelegenheid zijn om gewapend met bezems samen door de winkel te struinen.

‘Volgens mij hadden alle irritante klanten met elkaar afgesproken om vandaag te komen,’ klaagt Kaya terwijl we bij het make-upmeubel onze veegmissie starten. ‘Er flipte net een vrouw tegen me omdat de kassa haar cadeaubonnen niet wilde aannemen.’

Fronsend kijk ik op van de smerige vloer. ‘Hoezo niet? Waren ze niet meer geldig?’

‘Er was een storing. Zegt ze dat ze zich zwaar belazerd voelt. Hallo, denkt ze dat ik die storing veroorzaakt heb of wat? Alsof het mijn schuld is. En dan nog, ze kocht handdoeken. Geen trouwringen of zo.’

Haar klaagzang laat mijn mondhoeken omhooggaan. ‘Ik zou echt boos geworden zijn. Het is een wonder dat ik nog niet ontslagen ben wegens ruzie met een klant.’

‘Jij bent veel te netjes,’ vindt Kaya. ‘Jij kunt iemand in gedachten

wel uitmaken voor alles wat mooi of lelijk is, maar als je baan op het spel staat, hou jij je wel in. Tenzij iemand vlak voor sluitingstijd komt.' Plagend trekt ze een wenkbrauw naar me op.

Daar heeft ze wel gelijk in. Het kost me soms de grootste moeite, maar ik heb pas één keer iets onbeleefds tegen een klant gezegd. Gelukkig zie ik er blijkbaar zo onschuldig uit dat mijn leidinggevende niet eens geloofde dat ik tegen een klant had gezegd dat ze 'maar eerder had moeten komen'.

Er passeren nog wat andere ergernissen over klanten de revue terwijl we onze bezems rij voor rij de winkel door jagen. Tot we in de buurt van de vleesafdeling komen en Kaya expres op haar allerlangzaamst gaat lopen.

Ik kan een glimlach niet onderdrukken, ook al is het totaal kansloos wat ze doet. Toch doet het me iets om te zien hoe ze heel subtiel de aandacht van haar crush probeert te trekken. Zelf durf ik bij jongens die ik leuk vind nooit meer te doen dan naar ze kijken. Nee, correctie: zelfs dát durf ik al niet. Ik ben veel te bang dat ze me betrappen, en wat dan?

Als Kaya niet zulk lang haar had gehad, had ze het nu zeker weten losgemaakt en met een zwierig gebaar over haar schouders gegooid. Maar omdat lang haar van onze baas vast moet zitten, loopt ze alleen heupwiegend op de vleeskoeling af. 'En, was het druk bij jullie vandaag?'

Onze collega Melanie kijkt op van de snijmachine die ze schoon staat te maken. 'Viel wel mee.'

'O. Bij ons was het bij vlagen best druk. Vooral met irritante mensen.'

'Tja, die hou je altijd wel, denk ik,' reageert Melanie terwijl ze haar aandacht weer op de machine richt. Met een roze doekje boent ze voorzichtig over het snijwiel.

'Gelukkig zijn de collega's hier zo leuk. Dat maakt dat het werk uit te houden is.'

Nu kan ik het niet meer aanzien. Ik trek Kaya aan de mouw van haar groene werkshirt en wacht tot ze met me mee de rij

van het serviesgoed in loopt. Als we buiten gehoorsafstand van Melanie zijn, fluister ik: ‘Misschien moet je iemand anders leuk gaan vinden.’

Mijn beste vriendin werpt een snelle blik achterom en trekt een pruillip. ‘Maar ik wil Melanie.’

‘Ze heeft een vriend,’ help ik haar herinneren.

‘Ja en? Misschien maakt ze het wel uit als ze inziet dat ik veel leuker ben dan hij.’

Mismoedig schud ik mijn hoofd. Gelooft ze dat echt? Ik gun haar alle liefde van de wereld, maar die zal ze niet vinden bij onze collega van de vleesafdeling. Daarom probeer ik haar af te leiden met een ander onderwerp. ‘Herinner je je Robin nog, die bij ons in de tweede en derde zat?’

Kaya fronst. ‘Die tuinkabouter die toen verhuisd is? Ik weet dat jouw hoofd soms rare kronkels maakt, maar hoe kom je dáár zo ineens bij?’

‘Hij is mijn nieuwe buurjongen.’

‘Dus hij woont hier weer?’ merkt Kaya op terwijl we onze bezems het volgende gangpad in sturen. ‘Die kleine opdonder.’

‘Eigenlijk is hij helemaal niet zo klein meer. Volgens mij is hij even lang als ik.’ Al is lang misschien niet het goede woord, aangezien ik niet verder kom dan een schamele één meter zeventig.

Verbaasd blijft Kaya staan. ‘Wauw. Wie had gedacht dat die jongen ooit nog een groeispuurt zou krijgen? Dit noem ik nou nog eens nieuws.’

‘Ik weet het.’ Mijn lippen vertrekken in een vage glimlach als ik terugdenk aan de jaren dat we bij elkaar in de klas zaten. Over het algemeen was het geen bijzonder leuke tijd, maar ik herinner me nog goed hoe iedereen altijd grappen maakte over Robins lengte. En over zijn passie voor turnen. Zou hij nog steeds de nieuwe Yuri van Gelder willen worden? Het lijkt me geen sport voor een studentenjongen.

Grinnikend duwt Kaya haar bezem verder. ‘Dan zal ik snel weer eens bij je langs moeten komen, hè? Dit geloof ik natuurlijk

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

niet zonder het met eigen ogen gezien te hebben.'

'En niet omdat Melanie toevallig bij mij om de hoek woont?'

'Helemaal niet,' reageert Kaya zogenaamd verontwaardigd. 'Hoezo denk je dat nou weer?'

'Gewoon, gokje.'

Hoofdschuddend loopt ze de rij met hoeslakens in. 'Ik ben gewoon benieuwd.'

Ja hoor. Maar ik zeg niks meer, want iets op de vloer heeft mijn aandacht getrokken. Een felroze haarspeldje. Voordat het in de troep rond mijn bezem terechtkomt, buk ik me en stop het in mijn zak. Een nieuwe aanwinst voor mijn collectie spullen die ik gejat heb van onschuldige kinderen.

Ben ik een crimineel aan het worden?

•••

Als we na het werk bij de personeelsdeur op onze collega's staan te wachten, stoot Kaya me aan.

'Ik fiets met je mee. Volgens mij ben ik iets vergeten de vorige keer dat ik bij jou was.'

'Wat dan?' vraag ik verward. Het is al zeker twee weken geleden dat Kaya voor het laatst bij mij thuis was en ik kan me niet herinneren dat ze toen iets heeft laten liggen. Dan had ik het ondertussen wel gevonden moeten hebben.

'Mijn eh... oorbellen. Die had ik toch uitgedaan omdat ze pijn deden aan mijn oren?'

Ik kijk haar bevreemd aan. Pas als ze me die indringende blik met uitpuilende ogen van haar toewerpt, begrijp ik dat dit een toneelstukje is. Die oorbellen bestaan niet. 'O! Eh, ja, ik dacht al, waar komen die ineens vandaan? Die zijn dus van jou. Goed dat je er zelf aan gedacht hebt.'

Vanuit mijn ooghoek werp ik een snelle blik op Melanie, die een paar collega's verderop staat. De lichtblauwe kleur van haar jas staat mooi bij de waterval aan blonde krullen die over haar

schouders valt. Altijd als we tegelijk klaar zijn met werken, fietsen we samen naar huis en dat weet Kaya heel goed. Ik snap niet dat ze blijft verlangen naar iemand die nooit op haar zou vallen, maar ach, ik ben zelf geen haar beter. Hoeveel uur heb ik al besteed aan dagdromen over jongens die niet eens van mijn bestaan op de hoogte waren?

Tussen het vrolijke geklets van mijn collega's door klinkt het geluid van de klapdeuren die opengaan, gevolgd door het herkenbare klakken van de schoenen van onze teamleider. 'Fijne avond.'

Meteen duwt een van mijn collega's de buitendeur open en zwemt iedereen naar buiten alsof we drie dagen geen zonlicht hebben gezien. Eindelijk vrijheid.

Ik loop regelrecht op mijn felparse fiets af. Een kleur die ik bewust gekozen heb, zodat ik het ding altijd makkelijk terug kan vinden. Tot nu toe heb ik er nog geen moment spijt van gehad.

Met mijn fiets aan de hand begin ik de straat door te lopen. Ik ben de enige van mijn collega's die zich daadwerkelijk aan het fietsverbod in deze straat houdt. In elke andere situatie zou ik gewacht hebben tot Kaya met me meeloopt, maar op deze manier geef ik haar een momentje alleen met Melanie. Dat zal ze vast waarderen.

Terwijl ik verder slenter langs de donkere etalages, gaan mijn gedachten naar het haarspeldje in mijn broekzak. Was dat eigenlijk wel van een kind? Wat als het helemaal geen verloren eigendom van een onoplettende vijfjarige is, maar een haarspeldje dat in de winkel uit de verpakking is gevallen? Het lag dan wel bij het beddengoed en niet op de kinderafdeling, maar het zóú kunnen. Dan zou ik dus echt iets gestolen hebben.

Ik duw die gedachte weg. Het doet er niet toe. Niemand komt dit ooit te weten. Ze kunnen hoogstens de camerabeelden checken, maar waarom zou iemand dat doen? Er is geen enkele aanleiding te bedenken om uitgerekend die beelden terug te kijken. Een missend speldje uit een verpakking is echt niks

bijzonders. Dat gebeurt bij ons in de winkel aan de lopende band. En als iemand me er ooit op aanspreekt, geef ik het gewoon terug. Ik moet me niet zo druk maken.

Het geluid van een rinkelende fietsbel achter me doet me uit mijn gedachten opschrikken. Zonder om te kijken weet ik dat het Melanie is. Ze belt altijd als ze op het punt staat om me in te halen voor het einde van de niet-fietszone.

Aangezien het voetgangersgebied nog maar een meter of tien doorloopt, spring ik op mijn zadel en ga ik achter Melanie en Kaya fietsen.

Meteen draait Melanie zich naar me om. ‘Heb je het gerucht al gehoord? Loreen wil weer meedoen aan het Songfestival voor Zweden.’

‘Serieus?’ Mijn hart lijkt sneller te gaan kloppen, zoals altijd wanneer er leuk nieuws komt over mijn meest favoriete televisieshow aller tijden.

‘Ik las het net toen we stonden te wachten. Ergens zou ik het wel leuk vinden, maar ik denk niet dat ze kans maakt. Ze heeft al een keer gewonnen.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Iemand moet kunnen wat Johnny Logan geflikt heeft. Zeker als het een vrouw is. Die winnen vaker. Al pakte het voor Lena ook niet goed uit. Of voor Charlotte Perrelli.’

‘Niet weer het Songfestival,’ kreunt Kaya, die weinig op heeft met de gemeenschappelijke obsessie van Melanie en mij. Wat ik ooit best verwonderlijk vond, gezien de grote groep Songfestivalaanhangers die tot de LHBTQ+-doelgroep horen, maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat zij het ook leuk moet vinden. ‘Kunnen we het over iets leuks hebben?’

‘Ja, Formule 1 zeker?’ snuif ik.

‘Dat is tenminste een stuk interessanter.’

Zoiets moet je niet tegen Melanie en mij zeggen. Tegelijkertijd beginnen we allerlei redenen op te noemen waarom een Europese muziekcompetitie leuker is dan een racewedstrijd. We weten er zo veel dat we daar nog steeds mee bezig zijn tegen de tijd dat

Melanie de oprit van haar huis op fietst.

‘Moeten jullie morgen werken?’ vraagt ze terwijl ze op haar rem trapt.

‘Ik niet.’ Verwachtingsvol kijk ik naar Kaya.

‘Nee, ik ook niet,’ zucht die. Wie had ooit kunnen denken dat ze het erg zou vinden om een dag niet ingepland te staan? ‘Woensdag wel weer.’

‘Ik donderdag pas,’ zeg ik.

Melanie knikt begripend. ‘Woensdagmiddag ben ik er ook en donderdag de hele dag. En zaterdag natuurlijk.’

‘Het lijkt me eigenlijk best leuk om bij het vlees te werken,’ flapt Kaya er plotseling uit. ‘Denk je dat ik het zou mogen leren als ik het vraag?’

Melanie haalt haar schouders op. ‘Weet ik niet. Je kunt het proberen. Maar ik moet nu gaan, mijn moeder zit waarschijnlijk te wachten met het eten.’ Na die woorden verdwijnt ze met haar fiets door de garagedeur.

Kaya slaakt nogmaals een dramatische zucht. ‘Dan zal ik ook maar eens naar huis gaan, hè?’

‘Ik dacht dat je wilde zien hoe Robin gegroeid was.’

‘Ach, dat kan een andere keer ook nog wel. Zeg maar tegen hem dat hij woensdag naar de winkel moet komen.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Ja hoor. Alsof ik ineens dikke matties met hem ben, alleen maar omdat we in dezelfde straat wonen.’

‘Dat zou je best kunnen worden. Als je niet wat meer tijd met jongens doorbrengt, krijg je nooit een date. En geef toe, Robin was nog wel de minst verschrikkelijke jongen uit onze klas destijds.’

Daar ben ik het niet mee eens. De herinnering aan een jongen met schouderlang, donker haar duikt bij me op. Jee, aan hem heb ik lang niet gedacht. Maar hij is nu niet relevant. Het gaat om Robin. ‘Ik weet het niet, hoor.’

‘Ik anders wel. Mijn project voor deze zomer wordt jou aan een date helpen. Je hebt altijd je woordje klaar over mijn liefdesleven, maar in dat van jou gebeurt nooit wat.’

HET MUSEUM VAN GEVONDEN VOORWERPEN

Mijn ogen worden groot. ‘Dat hoeft niet. Ik heb helemaal geen tijd voor jongens. Ik moet me in september op mijn nieuwe opleiding kunnen concentreren, daar kan ik geen afleiding bij gebruiken.’

‘Onzin,’ vindt Kaya. ‘Ik weet dat je dit eng vindt, maar daar werken we wel aan.’

Ja, vast. Ik zie niet in hoe zij kan werken aan een probleem dat in mij zit. Het is niet alsof ik op mijn zestigste met vijftien katten in een flatje wil wonen, maar ik vraag me gewoon af of een romantische relatie er voor mij wel in zit.

‘Het komt goed,’ probeert Kaya me gerust te stellen, niet wetende dat ik er al niet meer in geloof.

Ik knik alleen maar en neem afscheid van haar, om vervolgens in mijn eentje de hoek om te fietsen. Laat haar maar geloven in een rooskleurige toekomst voor mij. Ik weet wel beter.

HOOFDSTUK 3

Zodra ik de achtertuin in stap, word ik begroet door het bijna geruststellende geluid van mijn kibbelende familieleden. Terwijl ik mijn fiets in het tuinhuisje parkeer, hoor ik iemand met een felle beweging het vliegengordijn aan de kant slaan.

‘Er is hier ook nooit iets te eten voor mij!’ klinkt de stem van mijn broertje vanuit de keuken. Welkom bij de familie Smits.

Ik dump mijn rugzak tegen de zijkant van de loungebank en ga op mijn plek aan de picknicktafel zitten. Dan pas registreer ik het eten dat op tafel staat. ‘Jippie, gekookte aardappels.’

‘Heb jij ook al commentaar?’ snauwt mijn moeder terwijl ze een pan bloemkool op de tafel kwakt. Dat is tenminste wél lekker.

Automatisch krimp ik in elkaar. Dit belooft een gezellige avond te worden. Gelukkig kan ik me na het eten opsluiten in mijn kamer, dan hoef ik tenminste niet mee te genieten van de oorverdovende familieruzies die hier de afgelopen twee jaar zo gebruikelijk zijn geworden. Ik kan me niet eens meer herinneren wanneer we voor de laatste keer de slappe lach hadden aan tafel. Vroeger gebeurde dat nog regelmatig.

Terwijl mijn vader opscheplepels in de verschillende pannen mikt, kijkt hij me aan met een blik die zegt ‘als je verstandig bent, zeg je nu even niks tegen je moeder, want je kunt toch niks goeds

zeggen'. Een blik die ik goed ken, want ik krijg hem zeker drie keer per week, als het niet meer is.

Ik trek alleen een wenkbrauw op, wat zoveel betekent als 'is het weer zover?', en begin mijn bord vol te scheppen met voedsel. Ondanks dat het eten er niet bijzonder aantrekkelijk uitziet heb ik net zoals na elke andere werkdag honger als een paard. Het is dit of een boterham met hagelslag, en dat laatste is nu te veel moeite.

Vanuit de keuken klinkt de bekende symfonie van dichtslaande kastdeurtjes. De koelkast, de grote voorraadlade met maaltijdproducten, de diepvries, de kastjes waar eigenlijk nooit iemand komt... Jurre die op zoek is naar iets wat hij goed genoeg vindt om in zijn mond te stoppen.

'Zijn er niet nog cordon bleus?' roept mijn vader in de richting van de deur.

Weer een dichtslaand kastje, gevolgd door een brommend: 'Daar heb ik geen zin in.'

Ik rol met mijn ogen. 'Ik heb ook geen zin in gekookte aardappels, maar ik eet ze wel.'

'Hou je kop, zeikwif.'

Aardig als altijd. Vroeger was mijn broertje schattig en grappig, maar dat lijkt al zo lang geleden dat ik het me nauwelijks nog kan herinneren. Soms zie ik foto's van een paar jaar geleden en dan is het alsof ik naar een vorig leven kijk.

Mijn vader slaakt een zucht en laadt een berg aardappels op zijn eigen bord. Nadat hij de lepel heeft logsgelaten, kijkt hij mij heel even aan. 'We hadden vandaag weer een afspraak met Harriët. Ze heeft een andere baan.'

'Dus we krijgen weer een nieuwe?' Ik kijk niet bepaald op van dit nieuws. De afgelopen jaren heb ik meer hulpverleners gezien dan ik kan tellen. Ik zou waarschijnlijk bij elke letter van het alfabet wel een naam kunnen noemen die een poging heeft gewaagd om Jurre te helpen met zijn problemen. Het zou fijn zijn als er een keer eentje komt die én langer dan drie maanden blijft én ook daadwerkelijk iets bereikt.

Pap knikt. ‘Volgende week komt ze kennismaken.’

‘Oké.’ Ik weet niet wat ik er verder op moet zeggen. Uiteindelijk zijn ze toch allemaal hetzelfde. Zogenaamd opgewekte types met schijnheilige stemmen die denken dat ze mijn broertje wel even kunnen genezen van alle ellende. Overdreven empathische types die ons wonder boven wonder elke keer opnieuw laten geloven dat zij de rust in ons gezin terug kunnen brengen, om er na een paar maanden met verpletterende teleurstelling achter te komen dat ook zij niet tegen deze taak opgewassen zijn. We zouden een goed onderwerp zijn voor een realityshow. Met al die wisselende castleden blijft het wel interessant voor de kijkers. Hoewel het tegelijkertijd saai is om de verhaallijnen steeds herhaald te zien worden.

‘Hij moet gewoon opgenomen worden,’ bromt mijn moeder terwijl ze met haar vork over haar bord krast.

Ik slaak een zucht. ‘Tja...’ Hoewel ze dit nu alleen maar zo zegt omdat ze boos is, vormen mijn moeder en ik meestal stilzwijgend Kamp Opname. Er bestaat ook een Kamp Modder Maar Wat Aan, dat bestaat uit pap en Jurre. Zij denken nog steeds dat er een oplossing is waarbij Jurre gewoon elke nacht in zijn eigen bed kan slapen. Voor zover hij ’s nachts slaapt tenminste.

Blijkbaar zorgen mijn moeders woorden ervoor dat mijn vader een achterdochtige blik richting de deur werpt. ‘Jurre?’

‘Ja?’ klinkt het vanuit de keuken.

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Voor mijn eigen eten aan het zorgen.’ Hij zegt het op die toon van hem waaruit je niks kunt opmaken. Het kan net zo goed ‘de keuken in de fik zetten’ betekenen als ‘een vredesconferentie voor veroordeelde terroristen organiseren’. Al ken ik Jurre goed genoeg om te weten dat hij dat laatste nooit zou doen. Zoveel positiviteit kan zijn hart vast niet verdragen.

Mijn vader richt zich weer op zijn eigen eten. Wat Jurre precies staat te bereiden is niet belangrijk, zolang hij maar iets eet en zijn humeur niet nog meer ruzies veroorzaakt. Dat is onze manier van overleven geworden.

Alleen mijn moeder krijgt de vaardigheid om heibel te ontwijken maar niet onder de knie, zo blijkt als ze haar hoofd in de richting van de deur draait. ‘Je gaat toch niet weer een pizza eten, hè? Ik heb er zaterdag nog drie meegenomen en vanmorgen lag er al nog maar één.’

‘Nee-hee,’ klinkt het geërgerd van binnen. ‘En dat is je eigen schuld. Je kunt ook gewoon iets koken wat wél lekker is.’

Ondertussen schraap ik de laatste restjes voedsel van mijn bord. Langzaam eten is niet aan mijn familie besteed. Met mijn lege bord in mijn handen begeef ik me naar de keuken. Zodra ik door het vliegengordijn heen stap, ruik ik al waar Jurre mee bezig is en dat vermoeden wordt bevestigd als ik het tosti-ijzer op het aanrecht zie staan. ‘Zo, dat is er eentje uit de oude doos. Was de frietpan te veel moeite?’

Bruine ogen in een bleek gezicht staren me aan. Hij zegt niks, kijkt me alleen aan met een blik die vraagt: ‘Waarom praat jij tegen mij?’

Ik haal mijn schouders op en parkeer mijn bord in de openstaande vaatwasser. Dan pak ik twee kommetjes uit de kast met servies en een pak pudding uit de koelkast en haast me terug naar buiten. De geur van roosterende frikandel komt me zo onderhand de neusgaten uit. Buiten kwak ik de spullen op de tafel, mompel dat ik geen toetje hoef en haast me in gezelschap van mijn tas naar boven.

Met een zucht plof ik op mijn gehavende bureaustoel neer. Eindelijk een momentje voor mezelf. Geen zeurende klanten, geen schreeuwende familieleden en geen stinkende tosti-ijzers die me hoofdpijn bezorgen.

Ik klap mijn laptop open en druk op de knop waarmee het apparaat tot leven komt. Meteen voel ik iets van kalmte over me neerdalen. Er is niks zo heerlijk als de wetenschap dat ik minimaal een uur kan doorbrengen met het rustgevende geluid van mijn vingers op het toetsenbord. De komende zestig minuten speel ik even geen rol in de dramafilm *Twee autistische tieners, wat nu?*

Terwijl mijn laptop zich blazend en pruttelend door zijn